

איטליה

האטום אשם בכל

כשנשפכו מימי הפו, בצפון איטליה, אל הים האדריאטי נתקלו ברהות סוערות שסתמו את המוצא. כתוצאה מכך כיסו 27 ערים וכפרים, הוציאו 200.000 איש מבתיהם וגרמו לביצה שלא תתייבש אלא במרוצת שנים רבות. התוצאה החיובית היחידה היתה שניתנה לארצות רבות ה' הזדמנות הראשונה להפגין בפומבי את איחוד הלבבות באירופה המערבית.

חילהנדסה בריטי חש לאזור השואה מטריאסט, הפעיל סירות נחיתה לפינוי התושבים. חפרים צרפתיים בנו גשרי-סיי רות, שעליהם נמלטו בני-אדם ובקר. מטו"ס אמריקאיים, מבסיסים גרמניים, זרקו מזון לכפרים המוכים, והליקופטרים אמ' ריקאיים הקימו שרות של "מוניות אוי-ריות". עזרה כספית וחמרית זרמה, באמי-צעות הצלב האדום וארגונים אחרים, מי נורבגיה, בלגיה, גרמניה, קנדה ואפריקה הדרומית.

לעומת הפגנה זו של אהדה אטלנטית חייבו הקומוניסטים חיוך של ולזול. מי גרם לאסון? לקומוניסטים היתה תשובה: ניסויים אטומיים אמריקאיים.

ארגנטינה

אל תרגיזו את אויפה!

כשמעו, לפני כמה חדשים, הגנרלים המפוארים של הצבא הארגנטיני (שלחם לאחרונה בשנת 1870 נגד פאראגואי), כי אויטה פרון עומדת להציע את מועמדותה כסגנית הנשיא, דבר העלול להפוך אותה, באחד הימים, למפקדת הצבא האר-גנטיני, נרעשו ונרגשו. אישה תפקד עלי-הם? לעולם לא. הם ידעו מה לעשות: יש לומר את האמת לחוקן. הוא יבין ל-נשפט. האם אין הוא קצין מקצועי, כמו-הב? האם לא הגיע לשלטון בעזרת הצ-בא? האם לא ירד מן השלטון כשהצבא ירצה בואת?

תוצאת ההתערבות של הקצינים היתה מהירה וברורה: אויטה הודיעה את הודעתה המפורסמת, בקול חנוק, בדבר הסי-תלותה מהצעת מועמדותה.

אולם אויטה דוארטה פרון אינה האי-שה שתשכח מעשה כזה. וגם חואן פרון אינו נמנה עם הממהרים לשכוח. אולם הוא יודע לחכות. והוא חיכה.

עובדה בלונדית. כשהצטברו בברי-אנוסי-אירים תוצאות הבחירות הכלליות עלו לבו של פרון, אף כי אשתו טרם הבריאה. הוא נחל נצחון מזהיר, אמנם, ההוק והמשרה עזרו לא במעט לנצחון זה. הם הפריעו לאופוזיציה, מנעו בעד המפלגות להתאחד לחיות אחת נגדו. אולם אמצעי-הזיוף אלה לא היה בהם כדי להסביר את עוצמת הנצחון. לא היה ספק שרוב הדסקאמיידוס, "חסרי החולצות" שהעלו את פרון לשלטון במהפכה חסרת-דמים, ושאר נאמנים לגנרל שלהם.

חיש מהר נתברר כי הגנרלים הארגנ-טיניים אינם דומים לקולונלים הסוריים. פרון ערך טיהור כללי של הצבא, פיטר עשרות גנרלים מן הדור הישן, ביניהם אותו גנרל שעזר לו, לא מכבר, לדכא את מרידת הקצינים לפני הבחירות. לא נשאר כל ספק מה היא דעתו של פרון על התערבות הצבא בענייני המדינה: היא טובה כשהיא מעלה את פרון לשלטון. היא רעה למחרת היום, עד להודעה חד-שה.

הארגנטינים, שהם (כרוב בני האדם) אוהבים נשים יפות ואינם אוהבים גנר-לינו, היו מרוצים. "אמרת תמיד שלא כדאי להם להרגיז את אויטה", חייבו הסועדים במסעודת של בואנוס-אירס, בהם החל הבשר מתמעט, זו הפעם הרא-שונה בהיסטוריה.

עם סילוק האופוזיציה של הצבא נשאר לפרון פנאי לעסוק בעציותיו. הוא היה זקוק לכך. כי הסיכויים בתקופת כהונתו השנייה אינם מזהירים כלל ועיקר: ה' אינפלציה דוהרת בעליות בפאמפות רח-בות הידיים, המחירים עולים בקפיצות-אירה והשכר קופץ בקפיצות-צב. אולם הפרשנים שניבאו כי העניין יימאס על הגנרל, וכי ניטשו את מקומו מרצונו, לא התחשבו בעובדה בלונדית ששמה אויטה.

• במקרה של מות הנשיא, שהוא גם מפקד ראשי.

אירופה

דודה, לא כלה

היתה זאת, איפוא, החלטה מתאימה להיסטוריה של שטרסבורג, כאשר נבחרה מכל הערים, לבירתה של המועצה האיר-ופית, המורכבת מבני 14 עמים (שאינם מייצגים אלא את עצמם, אך מדברים בשם הכל), שנודמנו יחד כדי להתווכח כיצד להפוך את אירופה המערבית למדינה גדו-לה אחת. אלא שהתוצאות היו זעומות ביותר: המכשול העיקרי: בריטניה הי-גדולה.

שאלו הצרפתים, הגרמנים והאיטלקים: מה הטעם לפטפט על איחוד אירופי, כש-בריטניה, המעצמה האירופית החזקה ביותר (ממערב למסך הברזל) אינה מוכנה להשתתף באיחוד? אולם בריטניה נשאר-רה איתנה: הדבר לא ייתכן. היא מוכנה לעקוב בידידות אחר האיחוד, כדודה טו-בה, אך לא להיכנס אל מתחת לחופה ככלה. התסבר: בריטניה אינה מעצמה אירופית גרידא. יש לה אינטרסים בכל רחבי העולם. צבאה שומר על חבר הע-מים הבריטיים, ולפיכך אינו יכול לרש-תתף בצבא אירופי (גרמני-צרפתי) אחיד. יש לה התחייבויות כלכליות כלפי הדו-מיניונים, ולכן אינה יכולה להיכנס למס-גרות כלכליות אירופיות, כגון תכנית שומאן.

במקום זה הציעו האנגלים גישה מתונה יותר: יש לגבש קודם כל את האיחוד ככמה שטחים קטנים. אם יצליחו הנסיי-נות, יתרחב האיחוד בהדרגה, במרוצת השנים. האירופים האחרים הסכימו לבסוף לגישה זו. ואז התאכזבו שנית: גם בתכניות הקטנות לא נאותה בריטניה להשתתף.

אמריקה פראי-כילום. כשנבחר יינס-טון צ'רציל מחושי, נשמו אנשי האיחוד לרווחה. האם לא היה צ'רציל זה שייסד את המועצה בשטרסבורג, שהלהיב את הכל בנאומיו? ואמנם, צ'רציל חיבב את האירופים מאז. כשהאנגלים, כפויי הטובה, שלחוהו לגלות פוליטית בתום המלחמה, הוסיפו האירופים להכיר בו כבגדול האיר-ופים בחיים. חברתם הרגיש טוב, נאם את נאומיו הנזהרים ביותר. אולם גדול המרחק בין נאום צ'רצילי מלהיב — ובין מעשה צ'רצילי אפור. כי גם צ'רציל כפוף למציאות ארצו. והאנגלים רוצים שהאירופים יתאחדו — בלעדיהם.

אמר פול רינו, מי שהיה ראש-ממשלת צרפת: "האנגלים מאמינים בפרלמנט שלהם, אחר כך בלא כלום, אחר כך שוב בלא כלום, ואחר כך באלוהים." אך הם לא האמינו בשטרסבורג. הסקאנדינאבים הלכו בעקבות הבריטים. ובלעדי הבריטים והסקאנדינאבים סרבו כל האחרים להת-אחד.

נשף המשטרה. החודש ביקרו ב-שטרסבורג 14 חברי קונגרס אמריקאים, דיברו כמה מלים גלויות על לב האירופים. מסקנתם: האמריקאים אינם מבינים מדוע יתאחדו האירופים (כמו שעשו זאת 48 מדינות הברית האמריקאית), יבטלו את הגבולות הטפשיים, ישכחו את עברם הטפשי על מלחמותיו האינסופיות, יוציאו דרכונים אחידים ויקימו משק אחיד. אולם אם האירופים יוסיפו לבזוז את הונם על מוצה הפירוד, אין הם יכולים לצפות לכך שהאמריקאים יטפחו את כטפם.

העיר וואלטר גיאד: "גם ארצות איר-ופה המזרחית היו שונות בשפתן, בדתן ובלאומיותן. עד שבאו הרוסים ואיחדו אותן — מבחוזן. אם לא תתאחד אירופה מרצונה, תפול קרבן לקרמלין, ואז תאיר-חד שלא מרצונה."

שכח האמריקאי להוסיף: אם לא תתאחד מרצונה, ייתכן ותאוחד על ידי לחץ הדולארים האמריקאיים, שהם כלי-טחיטה מצויין. כדברי איש-קונגרס אחר, אלכסנדר ויילי: "יש תחתית לצנצנת הריבה (האמריקאית). אנו רוצים במעשים, לא במלים."

וחברו, הווארד סמיט, רטן: "אחרי נסיעה בארצות אירופה השונות יש בי-כיסין כל מיני מטבעות שונים, ואינך יכול לקנות אפילו סיגאר. יש יותר מדי פסי-פורטים, יותר מדי שפות."

בעיני האירופים לא מצאו דברים אלה חן. בעיקר לא בעיני האנגלים. כתב אקונומיסט הלונדוני: הדבר דומה ל-שוטרים המוכרים כרטיסים לנשף המשטי-רה. קשה מאד לסרב להם. אולם גם עתון זה התנחם: כשיסע וינסטון צ'רציל ב-חודש הבא לאמריקה, יוכל לנאום שוב כמה נאומים מלהיבים וליישר את העניין.

יריה רבש. קבלת הפנים להנרי מורגנטאו ואשתו מרסל (מימין) בהגיעם לשדה התעופה לוד.

תגרת ידים. מגרש הפועל ביפו הפך שדה קרב כשנעדרו כה תחרות הכדורגל מכבי-מלמו (ראה ספורט). מאות מתפרצים לחמו בסדרני הפו-על ובשוטרים, קפצו את חו-מת המגרש, זינקו לעבר התי-חרות בהקימם בדרך שערו-ריות, צעקות ותגרות ידים שהפכו את שטח המיגרש ל-אחד המקומות הצבויים הי-פרועים ביותר.

בתמונה נראה שוטר תופש את אחד המתפרצים, מוביל אותו ליציאה לאחד תגרת ידים עם סדרני הפועל. בדרך כלל לא הסתפקו המתפרצים בהוצאה מן המג-רש. מיד לאחר שהשוטרים פנו להם עורף, חזרו על מעי-טיהם, קפצו את הגדר בנס-יון נוסף לחזות בתחרות מבלי לשלם עבור התענוג.

הצדה ממוקפקת. סרקטור זה של בארות יצחק יצא לשדות הקבוצה לגרור מכונית ששקעה בבוק. במקום זאת עלה (בלי נהג) על המכונית, השקיעה יותר לעווק בתוך הבוק.